

Landbruget lader ikke nogen som helst Lejlighed ubenyttet til at befri sig for de Byrder, man vil paalægge de forskellige Samfundsklasser. Det er ogsaa en vel stærk Udtalelse, som det ærede Medlem vist i alt Fald burde have givet en noget blidere Form. Thi det er ganske urigtigt. Landbruget og de andre Erhverv arbejde jo ikke under samme Vilkaar, og derfor kan der i forskellige Forhold være Tale om andre Regler for visse Institutioner paa Landbrugets Omraade end for nogenlunde tilsvarende Institutioner paa andre Erhvervs Omraader. Men derfor at sige, at Landbruget som Helhed benytter enhver Lejlighed til at unddrage sig de Forpligtelser, man vil paalægge andre Samfundsklasser, er virkelig ikke berettiget.

Det ærede Medlem vilde søge at bevise det ved at nævne nogle Eksempler og nævnede Arveafgiftsloven, om hvilken han sagde, at den var saaledes affattet, at da den var bleven læst op i Udvalget, maatte det ærede Medlem eller i alt Fald nogle af Udvalgets Medlemmer søge Lægehjælp. Jeg maa meget beklage, at det har haft den sørgelige Virkning paa det ærede Medlem. Arveafgiftsloven bestaar jo af to Dele. Den ene er selve Skalaen, den stigende Skala paa Arveafgiften — jeg ved ikke, om det er den, det ærede Medlem har faaet Kvalme af. Den anden Del er den mere juridiske Del af Loven. Der er ca. 40 Paragraffer, som behandle hele den juridiske Side af Sagen. Det er en Kodifikation af alle de Regler, som efterhaanden have dannet sig, dels gennem Praksis, dels gennem Resolutioner og dels gennem ældre Love. Mod denne Kodifikation kan der jo — gudbevares, det er jeg villig til at indrømme — maaske gøres Indvendinger hist og her. Den er imidlertid affattet af en af vore bedste Jurister i Ministeriet, og det skulde forbavse mig, om det ærede Medlem ikke skulde kunne læse noget saadant uden at blive syg deraf. Det ærede Medlem har jo selv i sin Tid været Minister og har vistnok modtaget adskilligt fra den røde Bygning, som var — ja, jeg vil haabe, det var lige saa godt som dette. Dette er i alt Fald i juridisk Henseende ganske uangribeligt. Men jeg kan forstaa paa det ærede Medlem, at det maa have virket meget daarligt paa ham, thi jeg synes, at han har paa et Punkt en gal Opfattelse af, hvad Arveafgiftsloven gaar ud paa. Hans Udtalelser kunde ikke forstaas anderledes, end som om Arveafgiftsloven gik ud paa, at Livsgaver herefter i det hele skulde være arveafgiftspligtige. Det ærede Medlem

talte om, at Livsgaver i Almindelighed være arveafgiftspligtige, men Aftægtsydelser være det ikke. Men det er jo slet ikke rigtigt. Livsgaver ere i Almindelighed efter Arveafgiftsloven slet ikke afgiftspligtige. Det er kun i ganske særlige Forhold, under ganske særlige Omstændigheder, at de ere arveafgiftspligtige, og der gælde de samme Regler for alle Samfundsklasser.

Det andet Eksempel, det ærede Medlem nævnede, var Landarbejdernes Ulykkesforsikring. Det er jo et Lovforslag, som aldeles ikke sorterer under mig, og som det ærede Medlem faar Anledning til at tale om, naar det kommer herop i Tinget. Jeg kan godt forstaa, det er et Tema, som det ærede Medlem beskæftiger sig med, thi han har jo — det indrømmer jeg — megen Ære af i sin Tid at have indført Ulykkesforsikringen her i vor Lovgivning og af at have givet de Principper, der ere lagte til Grund for vor første Ulykkesforsikringslov. Men det ærede Medlem ved jo ogsaa meget vel, at disse Principper under Tingenes Gang allerede ere blevne modificerede for de Erhvervs Vedkommende, der vedrøre Søen, uden at det ærede Medlem og hans Meningsfæller, saa vidt jeg ved, den Gang have protesteret derimod. Der ere de modificerede, og det er jo noget i samme Retning, der nu sker for Landbrugets Vedkommende. I øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa, da man jo aldrig skal give sig til at diskutere, hvad der sorterer under en Kollega.

Men jeg skal endnu til Slut i den Debat, der er ført mellem det ærede Medlem og mig, slaa fast, at hvad han har nævnt som den Støtte, der ydes Landbruget paa forskellig Vis, paa ingen mulig Maade vejer op mod den store Beskyttelse, som Industri og Haandværk allerede have. Det ærede Medlem nævnede 20 Mill., som jeg har nævnt i Gaar, og han protesterede ikke imod, at det maaske kunde være den Byrde, som Beskyttelsen paalagde. Men det ærede Medlem og hans Meningsfæller ere jo ikke en Gang fornøjede dermed. De ville jo yderligere forøge denne Byrde. Det gaa deres Ændringsforslag jo ud paa, og naar dette sammenholdes med, at det, som det ærede Medlems Meningsfælle ved Siden af ham (Pagh) siger, kun er $\frac{1}{5}$ af Befolkningen, som har godt af Beskyttelsen, maa det ærede Medlem indrømme mig, at det er en meget betydelig Byrde og meget betydeligere, end det kan blive for de andre Samfundsklasser at bidrage til de Summer, som paa forskellig Vis gives ud til Støtte for Landbruget.